

Krisztus iskolája

Időpont: 1939. július 9. Szentháromság ünnepe utáni 5. vasárnap

Oltár előtti ige: 1Pt 3,8-15

Igehirdetési alapige: Lk 5,1-11

Dunántúli Énekeskönyv: 13, 414.

És lőn, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll vala;

És láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálójukat.

És ő bemenvén az egyik hajóba, amely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot.

Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálójaitokat fogásra.

És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót.

És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk.

Intének azért társaiknak, akik a másik hajóban valának, hogy jőjjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedének.

Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!

Mert félelem fogta körül őt és mindazokat, akik ő vele valának, a halfogás miatt, amelyet fogtak;

Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, akik Simonnak társai valának. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz.

És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenöket és követék őt.

Krisztusnak nincs előre kidolgozott egységes és sablonos nevelési módszere. Neki nem lehet előírni azt, hogy kit hol, hogyan és mivel hívjon el magának tanítványul. Van, akit már a bölcsőben magának jegyez el, mint Keresztelő Jánost; van, akit csak a halál küszöbén ragad meg, mint a latort; van, akit hosszú küszködések keserves útjain vezet magához, mint Nikodémust; van, akit egy szempillantás alatt tesz magáévá, mint Pál apostolt; van, akit kemény szóval, veréssel tör össze, mint a kananita asszonyt; van, akit áldással tör össze, mint Pétert. A helyzet, az idő, a módszer, az eszköz lehet százféle, de bizonyos, hogy Krisztus iskolájának vannak bizonyos fokozatai, osztályai. Senki sem lehet tanítványa, ha ezeket az osztályokat, lehet, hogy egy szempillantásban, lehet, hogy egy életen keresztül, végig nem járta.

1./ Krisztus iskolájának első osztálya a kudarc. Péter is ezzel kezdte. Hallottuk megrázó önvallomását: „Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit”! Egy egész élet teljes csődje sír ebben a vallomásban. Pedig emberileg minden külső és belső adottság megvolt ahhoz, hogy Péter ne szoruljon másra, magától is tudjon halat fogni. A Genezáret-tó közismert volt a hal bőségéről. Nem azért nem fogott, mert elszöktek, vagy elfogytak a halak, hiszen fél órával később szakadozott a háló. Milyen emberi kudarc, hogy Péter ilyen nagy külső adottság mellett mégse tudott fogni semmit! Pedig elsőrangú szakember volt, kiváló öreg tapasztalt halász. Mikor az Úr Jézus halat akart fogatni magának, vagy tanítványainak, mindig Pétert szokta küldeni. Nagypéntek után a tanítványok, akik azt érezték, hogy minden elveszett, közülük Péter volt, akiben először ébredt fel a régi halászmesterség iránti szeretet, ezt mondván: „Elmegyek halászni.” (Jn 21,3). Meg volt tehát minden belső

adottsága arra, hogy azon az éjszakán is fogjon. Milyen emberi kudarc, hogy mégse tudott fogni! Pedig segítő társai voltak és egész éjszaka fáradoztak. Tapasztalt halászbemberek megfeszített munkával minden erejüket összeszűrik, mégse fognak semmit. Milyen kudarc! Igaz, nem minden fogás egyformán gazdag, de ők semmit sem fognak. Micsoda emberi kudarc!

És Péter ezt be is vallja. Vannak emberek, akik végsőkéig takarják, titkolják, tagadják kudarcukat. Lelke csődjét sokszor sokáig titkolja sok ember – Péter bevallja. Pedig a halászbember inkább dicsekedni szeret. Nagy dolog az, mikor egy halbő Genezáret-tavon tapasztalt öreg halász társaival együtt annyira belátja a maga emberi kudarcát és csődjét, hogy azt mondja egy idegen embernek: *„Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit”!*

Némelyek tagadják, mások bevallják, de minden emberre nézve az az igazság, hogy mi olyanok vagyunk, mint Péter. Legfeljebb még nem tudatosult előtted így életed nagy kudarcá, de egykor majd meg fogod látni, milyen sokat fáradunk mi hiába. Sokszor egy egész élet tanulságát, eredményét abban kell megjelölni, hogy nem fogtunk semmit. Álljanak elő ebben a templomban az öregek, tapasztaltak, gazdagok, híresek, álljanak elő akár a királyok, miniszterek s merjenek egyszer őszinték lenni, mondják meg: fogtak-e valamit életük nagy halászatán? Nem azt kérdezem tőled, hogy hány hold földet szereztél, mert azt talán szereztél, nem azt kérdezem tőled, hány emeletes házad van, lehet, hogy van, nem azt kérdezem, hány pengő van takarékbán, az lehet, hogy van, nem azt kérdezem, hány babérlevelet kaszáltál életed mezején, lehet nagyon sokat, de azt kérdezem: fogtál-e valamit? Van-e házadban valami olyan, amit a halál nem fog kiszórni életedből? Van-e valami olyasmid, ami örök életű? Oh, ha egyszer tudnál, mernél őszinte lenni, bizony azt kellene mondanod: hiába fáradtam, nem fogtam semmit! Üres a háló és üres a kéz! Áldott kudarc, Krisztus iskolájának első osztálya. Aki még végig nem járta, nem léphet magasabb osztályba!

2./ Krisztus iskolájának második fokozata az, mikor a nagy kudarc közepette megjelenik a Mester és megszólal. Ahol az Úr Jézus megjelenik, ott Ő mindig megszólal, mert nem hallgató és nem szemlélődő Ő, hanem azért jött, hogy szóljon és a tanítvány azért van, hogy hallgasson. Krisztus tanítványai nem a szónoklás magasiskolájába iratkoztak be, hanem a hallgatás iskolájába. Keresztyénnek lenni nem annyira azt jelenti, hogy beszélni, mint inkább azt, hogy hallgatni. Tudsz-e te hallgatni?

Megvizsgálom az én keresztyén életem, megnézem milyen az én imádságom, mennyi abban a beszéd, a gépies mormolás, szajkózás és mennyi abban az Istenre való odahallgatás. Én úgy látom, hogy mikor mi imádkozunk sokkal többet beszélünk, mint amennyit hallgatnunk kellene. Megnézem bibliaolvasásomat – feltéve, hogy egyáltalában olvasom a Bibliát, – mi az én igeolvasásom? Verseken, mondatokon, fejezeteken keresztül mozog az ajkam, rohan a szemem, de vajon hallgatok-e én mikor olvasom, vagy hallgatom az ígét. Megnézem templomba járásomat, mi az? Padokban való csendes szundikáló pihenés, avagy hallgatás, mohó odafigyelés Uramra, akitől várom, szólaljon meg? Testvérem, tudsz-e te hallgatni olyan hallgatással, amelyik nem pusztán némaság, nem pusztán elnémulás, hanem odafigyelés? Isten úgy akarta, hogy a hit hallásból legyen s nem olvasásból, nem elmélkedésből, nem vitatkozásból. A hit hallásból van. Megjártad-e már Krisztus iskolájának ezt a második osztályát Máriával, aki nem tett mást, mint hallgatott, hogy vajon mit szól neki az ő Ura?

3./ Krisztus iskolájának 3. osztálya az engedelmisség. Az Úr Jézus megszólalása sohasem szórakoztató előadás és ismeretközlő beszéd, hanem mindig parancs és Krisztus tanítványának dolga mindig az: engedelmeskedni! Ez talán a legnehezebb osztály, ebben bukik meg a legtöbb

ember. Péternek se volt könnyű engedelmeskedni. Mikor nekem valaki parancsol, ez azt jelenti, hogy beleavatkozik kívülről az életembe valaki, s mikor beleavatkozik, akkor az óember első mozdulata mindig az elhárítás: mi közöd ehhez, ne nyúlj bele az életembe, magam akarok életem ura lenni, nekem ne parancsolgasson senki! – Péternek is lehetett ez a gondolata és ő mégis engedelmeskedett, pedig az Úr Jézus furcsa dolgokat parancsolgat.

Mikor az Úr Jézus azt mondja Péternek: evezd a mélyre, mindezt reggel mondja s akkor az Úr Jézus ajkáról ez emberileg észszerűtlen parancs volt. Reggel halászni, mikor mindenki tudja, hogy a hal este, éjjel indul eledele után, reggelre elhúzódik. Hogy lehet ilyesmit mondani: evezd a mélyre halat fogni, mikor mindenki tudja, hogy a hal a partok szélein tanyázik? Teljesen észszerűtlen parancs ez, egészen kilátástalan az eredmény. Péter mindezt nagyon jól tudja, mégis kimondja a nagy szót: „... *jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót.*”. Testvéreim, ennek az egész szakasznak középpontja, tengelye ez az egy szó: „mindazonáltal”. Ebben van benne Péter tanítvánnyá levő életének nagy fordulója. Mikor egy ember meg tudja tagadni magát, saját elképzeléseit, tudását, amikor alá tudja magát vetni Krisztus emberileg furcsa parancsának, amikor nem tanácskozik testtel és vérrel, amikor nem fejét, hanem szívét kérdezi meg, mikor hitében megtörténik a nagy döntés. – Péter szívében megtörtént a nagy döntés. Ő nem kér az Úr Jézustól garanciákat, hogy érdemes lesz-e kimenni, – tudta, hogy Krisztus ígéretének garanciája önmagában van. Ez a nagy „mindazonáltal”, ennek kell megtörténnie az ember életében, aki tanítvánnyá akar lenni. Ha ez megtörténik, akkor ez a szó csodákat tud művelni.

Mit gondoltok, emberi érdekből, kíváncsiságból, el lehetne menni misszióba Kínába, Ázsiába, Afrikába? Lehetne ott dolgozni évekig, évtizedekig látszólag sikertelenül? Nem, akik erre vállalkoztak, azok ezt a nagy hitbeli döntést tették meg Krisztus mellett: Uram, én ugyan másképp látom, de te szóltál, mindazonáltal én megyek. Ezekben a napokban van 200 éves jubileuma Európa egyik legnagyobb misszionáriusának. Egy öreg skót volt, akit 200 évvel ezelőtt felfaltak a pogányok. Halála előtti estén ezt írta: 30 évig dolgoztam itt és nem tudok rámutatni egy lélekre, akiről el tudnám mondani, hogy odavitettem Jézushoz. Holnap pedig felfalnak azok, akikért dolgoztam. Kudarccal, kudarc, kudarc! – de ha újra kezdhetném, megint csak misszionárius lennék és megint csak ide jönnék. Ilyen embereket keres az Úr tanítványul, akik nem törődnek magukkal, semmivel, még a sikerrel sem, csak egyet hajtogatnak: Uram, „*mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót*”.

4./ Krisztus iskolájának következő osztálya a bűnvallás. Péter mikor látta a nagy áldást, amelyik ott kavargott előtte millió ezüst pikkely alakjában a hálóban, odaesik Krisztus lába elé s azt mondja: „*Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!*”. Milyen különös Péter: elfelejt örülni, elfelejt lelkesedni, elfelejt hálálkodni, csak egyet tud: odahull Krisztus elé és megvallja az ő bűnét. A bűn olyan, mint a hályog: míg a szemem van, nem látjuk, mikor Krisztus leveszi, akkor látjuk meg igazán. Úgy vagyunk vele, mint a halálos beteg, csak mikor felépül, akkor tudja meg, milyen nagy bajban volt. Az ember bűnét akkor látja, mikor az meg van bocsátva, nyomorúságát akkor látja meg igazán, mikor meg van mentve, mikor övé a kegyelem Krisztus lábainál. Nem úgy jutok Krisztushoz, hogy leülök, számba veszem sok bűnömet, elhatározom, hogy ezt mind odaviszem eléje, hanem úgy, hogy Ő mutatja meg bűneimet. Ez azt jelenti, hogy aki azt állítja, hogy Krisztust megtalálta s ugyanakkor úgy érzi, hogy tökéletes, az csal, vagy téved. Akit Krisztus egyszer megmentett, a bűnnek nagy tengeréből kihalászott, az mindig csak úgy fogja magát érezni, ahogy Péter, ott térdel Jézus előtt: „*én bűnös ember vagyok, Uram!*” Abban van megmentettségünk, reménységünk, hogy meglátjuk, bűnös emberek vagyunk. Éppen jó helyen látjuk meg, Krisztus lábainál, ahol van a kegyelem.

5./ Krisztus iskolájának utolsó osztálya az utolsó mondatban van: „*Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz*”! A tanítvány elvégezte az iskolát, mesterré lesz, emberhalásszá.

Most tűnik ki, hogy az egész történet ezért az egy mondatért volt. Az egész halfogásnak lényeges mozzanata nem maga a nagy halfogás. Krisztus sohasem tett csodát magáért a csodáért és emberek elkápráztatására, szórakoztatására, mindig eszköz volt kezében a csoda. A nagy halfogás is azért volt, hogy Pétert összetörje s elhangozhassék élete fölött a nagy missziói parancs: „*Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz*.” És Péter elindul, de megmarad továbbra is Krisztus iskolájában. Sokszor megbukott még, sokszor nem tudta jól a leckét, de egyet sohasem felejtett el, hogy ő most már emberhalász. Kudarcokon, vesződségen keresztül kapta ezt a célt az Úrtól.

Kedves Testvérem, tudd meg, hogy a Te életedben is azért van minden, hogy megkaphasd Te is a nagy parancsot: emberhalász leszel. Azt hiszed azért kaptál áldást Uradtól, hogy Te azt élvezd csupán? Nem, össze akart törni vele a te Urad. Azt hiszed azért kaptál keresztet, korbácsot, hogy megkínozzon vele a te Urad? Nem, össze akart törni, lábai elé akart hódoltatni, hogy bűneidet meglátva, feltárva, megbocsátva azt mondhasa neked, hogy mostantól kezdve embereket fogsz. Ezért van minden.

Ez az egész világ, ez az egész város, a te családot, a te tulajdon életed egy nagy Genezáret-tó, rajta próbálsz halászni. Az eredmény nem egyéb csak kudarc és kudarc, pedig ebben a tóban óh mily sok a hal: fuldokló lelkek vannak benne, közöttük a te lelked is ott van és te sohasem fogod magad magadat kimenteni. Ismerd meg a te kudarcodat, alázd meg magadat, hogy jöhessen az Úr, megszólalhasson életedben, vehessed új parancsát, vegyed bűneid bocsánatát és lehess emberhalász, a tulajdon lelkedé és másoké Krisztussal.

Ámen.